Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 469 van 2 september 2026
in de zaak RvV X

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. HIMPLER**
Tervurenlaan 42
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 23 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2026 met refertenummer 137076.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 augustus 2025 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 23 januari 2026 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 05.08.2025 werd ingediend door:

Naam: K., S. M. (..) Nationaliteit: Wit-Rusland Geboortedatum: (..)1969
Geboorteplaats: (..) Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx
Verblijvende te: (..)
om de volgende reden geweigerd:
De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.
Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met Mr. G. S. J. (..) (RR xxxxxxxxxx) met de Belgische nationaliteit in toepassing van 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.
Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.
In art. 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 is het volgende opgenomen: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.(…)"
Ter staving van de bestaansmiddelen worden de volgende stukken voorgelegd:
- *Brieven van de FPD op naam van de referentiepersoon*
- *Schermafdrukken van MyPension op naam van de referentiepersoon*
- *Loonfiches op naam van de referentiepersoon*
- *Verklaring van (..) SRL m.b.t. het inkomen van de referentiepersoon (dd. 28.12.2024 en 25.02.2025)*
- *Verklaring op eer van de referentiepersoon (dd. 30.10.2025)*

Ten eerste wat betreft de loonfiches en de verklaringen van de boekhouders en van de referentiepersoon: vermoedelijk wenst hij met deze bewijzen aan te tonen dat hij nog een bijkomend inkomen verwerft uit een zelfstandige activiteit. Hoewel deze verklaringen in alle eer en geweten opgemaakt werden door de boekhouders, blijft deze verklaring gebaseerd op gegevens die hen door de referentiepersoon zelf werden verstrekt. Voor zover de verklaring van de boekhouders en van betrokkene niet werd onderbouwd met objectieve gegevens kan het gesolliciteerd karakter ervan niet worden uitgesloten. Hetzelfde geldt voor de loonfiches die eveneens werden opgesteld op basis van gegevens die de referentiepersoon heeft verstrekt. Ze dienen dan ook beschouwd te worden als een verklaring op eer.
Reeds in de vorige weigeringsbeslissing van dd. 12.06.2025 werd aan betrokkene meegedeeld hoe zij eventueel wel op een objectieve manier het inkomen uit een zelfstandige activiteit zou kunnen staven. Dit kan aan de hand van een volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen. Bijkomend dient de referentiepersoon aan te tonen bestaansmiddelen te hebben met een regelmatig en stabiel karakter van ten minste 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Voor bestaansmiddelen uit een zelfstandige activiteit, kan dit aan de hand van het meest recente fiscale attest van de sociale bijdragen, de recente facturen van sociale bijdragen en een bewijsstuk omtrent wie instaat voor betaling van deze sociale bijdragen te worden voorgelegd, alsook een factuur van de bedrijfsvoorheffing (of een bewijs van voorafbetaling daarvan) én een bewijs dat een netto-bedrag daadwerkelijk werd overgemaakt van de bedrijfsrekening naar de privé-rekening van de referentiepersoon. Het meest recente aanslagbiljet kan een indicatie geven van de stabiliteit van de bestaansmiddelen. De combinatie van de aangehaalde stukken zouden reeds voor een concreter beeld kunnen zorgen van de werkelijke nettoinkomsten uit de zelfstandige activiteit.
Ten tweede wat betreft het pensioen van de referentiepersoon: de Belg ontvangt maandelijks een pensioen van 1449,12 EUR. Daarnaast ontving hij in 2025 1172,43 EUR aan vakantiegeld. Het maandelijks gemiddeld beschikbaar inkomen inclusief het vakantiegeld bedraagt aldus 1546,82 EUR. De bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn ontoereikend. De referentiepersoon beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, zoals omschreven in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.
Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoefteanalyse noodzakelijk. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, in casu de voorgelegde brieven met verklaarde bedragen, toch in aanmerking te nemen (arrest nr. 255.940 van 2 maart 2023 van Raad van State).
Voor zover er iets in het administratief dossier iets te vinden is van het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt dat de totale huurprijs maandelijks €950 bedraagt (€900 huur + €50 kosten en lasten). Inmiddels kan de huurprijs al geïndexeerd zijn, gezien het huurcontract vermeldt dat de huurprijs jaarlijks op de verjaardag van de inwerkingtreding van de overeenkomst wordt aangepast aan het cijfer van de gezondheidsindex. Van de indexering van de huurprijs wordt geen bewijs

geleverd. Dit wil zeggen dat er na aftrek van de maandelijkse huurprijs nog 596,82 euro overblijft om alle andere vaste en variabele kosten op zich te nemen.
Op de bijlage 19ter is expliciet opgenomen "voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld dienen te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden". Betrokkene en de referentiepersoon werden dus op de hoogte gebracht dat bewijzen van de vaste en variabele kosten nodig zijn om de behoefteanalyse te kunnen maken. Ondanks deze vermelding en ondanks dat ook bij de vorige weigeringsbeslissing een behoefteanalyse diende gemaakt te worden, werd niets toegevoegd om het persoonlijke bestedingspatroon van de referentiepersoon in kaart te brengen. Behoudens bewijs van het tegendeel, is het dus niet redelijk te stellen dat alle andere vaste en variabele kosten (nutsvoorzieningen, voeding, verzekeringen, kledij, mobiliteit, onderhoudskosten, telecommunicatie, ontspanning, medische kosten…) met dit resterend bedrag betaald kunnen worden om in het levensonderhoud van 2 volwassen personen te voorzien. Het komt aan betrokkene en of referentiepersoon toe voldoende duiding te scheppen rond hun specifieke situatie, deze specifieke situatie te staven met objectieve bewijsstukken, hun dossier aan te vullen en te actualiseren. Het is bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, niet redelijk om, in afwijking van de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, alsnog het verblijfsrecht toe te staan aan betrokkene. Het is enkel de bedoeling van de wetgever geweest om te kunnen afwijken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, voor zover de Belg en zijn gezinsleden, gezien hun specifieke situatie, kunnen aantonen dat ze met minder bestaansmiddelen wel degelijk voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien.
Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De individuele behoefteanalyse kan niet in andere zin doen besluiten.
Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40ter wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.
De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Conform artikel 3.1, §1 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet) wordt het beroep behandeld in de taal van de bestreden beslissing, *in casu* het Nederlands.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"1/ Moyen pris de la violation des articles 1 à 3 de la loi du 29/7/1991, de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles et d'examen sérieux du dossier administratif , violation du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, de l'erreur d'appréciation, et de l'insuffisance dans les causes et les motifs , et de la violation de l'article 40 TER§2 de la loi du 15/12/1980 et de l'article 42 de la loi du 15/12/1980 .

Attendu que dans la mesure où que l'expert administratif représentant la Ministre à l'Asile et la Migration a pris une motivation dénuée de pertinence, inexacte, défaillante et non fondée, il a violé les dispositions susmentionnées au moyen.
Attendu que la partie adverse n'a pas compris que Monsieur G. (..) n'est plus indépendant mais bien salarié comme le prouvent les fiches de paye produites.
Que ce dernier n'a plus aucun revenu en tant qu'indépendant mais bien en tant que salarié.
Que la partie adverse n'a pas tenu compte de son revenu complémentaire à sa pension en tant que salarié de 1200 EUR net par mois, ce qui lui permet d'avoir des revenus nets de 2746,82 EUR (1546,82 EUR nets de pension, ce qui n'est pas contesté par l'OE et 1200 EUR nets de revenus en tant que salarié, ce qui n'a pas été compris et comptabilisé par l'OE).
Attendu que le requérant a produit des fiches de paye officielles provenant du bureau social Beneficia (voir fiches de paye en annexe 2).

Que ces fiches de paye ne peuvent donc pas être considérées comme des déclarations sur l'honneur.
Attendu que le regroupant avait donc des ressources financières suffisantes , régulières et stables .
Que la partie adverse n'a pas procédé à un examen sérieux et individuel de la situation financière du regroupant.
Que l'administration ne peut écarter certains revenus sans analyse concrète (CCE, 4/6/2024, arrêt n°307.817).
Attendu que par ailleurs, la partie adverse ne démontre nullement que les documents produits seraient inexacts ni que les revenus invoqués n'existent pas réellement.
Que l'OE aurait dû analyser la réalité économique des revenus ou demander des documents complémentaires.
Qu'en s'abstenant de le faire , l'administration commet une erreur manifeste d'appréciation et viole son obligation de motivation adéquate.
Qu'un acte administratif est en effet illégal s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas des motifs de fond pertinents, établis et admissibles ce qui est en l'occurrence le cas (voir notamment arrêt (..) n° 42119 du 2/3/1993).
Que la partie adverse a manifestement excédé les limites du pouvoir d'appréciation qui lui est reconnu par la loi.
Que dès lors la décision attaquée n'est pas motivée correctement.
Que la décision attaquée est dès lors entachée d'illégalité.
DE TELLE SORTE QUE
Violant les dispositions reprises au moyen, la décision attaquée doit être annulée."

3.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling louter voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden.

De Raad merkt verder op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name wordt gemotiveerd dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, zijnde haar Belgische echtgenoot, nu uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat voldaan is aan de vereiste van toereikende bestaansmiddelen en de behoefteanalyse uitwijst dat hierover niet anders kan worden geoordeeld.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aan.

3.3. Verzoekende partij, die inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing, voert in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.5. De Raad herinnert eraan dat het *in casu* toepasselijke artikel 40*ter*, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet vereist dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan deze voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op basis van de eigen behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

3.6. *In casu* heeft de verwerende partij in essentie gemotiveerd dat de inkomsten van de Belgische referentiepersoon, met uitzondering van het pensioen, niet afdoende aangetoond zijn omdat het allen inkomsten betreffen uit een zelfstandige activiteit en verzoekende partij nagelaten heeft de stukken voor te leggen die op een objectieve manier het inkomen uit een zelfstandige activiteit kunnen staven. De verwerende partij stelt verder vast dat de pensioeninkomsten niet voldoen aan de vereiste van toereikendheid en de behoefteanalyse niet toelaat vast te stellen dat de inkomsten toch voldoende zijn om in het levensonderhoud te voorzien.

3.7. Verzoekende partij meent evenwel dat de verwerende partij de voorgelegde stukken verkeerd heeft beoordeeld. Zij stelt dat de Belgische referentiepersoon geen zelfstandige is maar wel werknemer, getuige daarvan zijn de voorgelegde loonfiches van het sociaal secretariaat Beneficia. Haar bijkomend inkomen vloeit derhalve niet voort uit een zelfstandige activiteit maar wel uit een activiteit als werknemer. Dit inkomen beslaat 1200 euro per maand. Er kan aldus niet gesteld worden dat de loonfiches een verklaring op eer betreffen.

3.8. De Raad stelt ingevolge nazicht van het administratief dossier vast dat verzoekende partij ten bewijze van de bestaansmiddelen volgende stukken heeft voorgelegd:

- verklaringen van (..) SRL van 28 december 2024 en van 25 februari 2025 waarin gesteld wordt dat de Belgische referentiepersoon als bedrijfsbestuurder in 2024 een vergoeding van 1000 euro per maand ontving en vanaf april 2025 een vergoeding van 1250 euro per maand in de hoedanigheid van consultant;
- bewijsstukken inzake het pensioen van de Belgische referentiepersoon;
- loonfiches opgesteld door het sociaal secretariaat Beneficia op naam van de Belgische referentiepersoon waarop een brutosalaris van 1200 euro aangegeven staat;
- verklaring op eer van de Belgische referentiepersoon waarop hij het bedrag van zijn pensioen vermeld alsook het bedrag van 1200 euro per maand. Alsook stelt hij nog drinkgeld te krijgen van tijd tot tijd.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij in het kader van de bestaansmiddelenvoorwaarde voorgelegde bewijsstukken in ogenschouw heeft genomen. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, komt de verwerende partij voorts wel degelijk op goede gronden tot de vaststelling dat de stukken inzake het bijkomend inkomen enkel het bewijs vormen van het feit dat de Belgische referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent. Immers, waar verzoekende partij voorhoudt dat de loonfiches die zij heeft voorgelegd duidelijk aantonen dat de Belgische referentiepersoon als werknemer tewerkgesteld is, overtuigt zij niet. Op deze loonfiches staat duidelijk vermeld *"zelfstandig (..) BRUTOLOON BESTUURDER (..) SOCIALE KAS ZELFSTANDIGEN (..)"* of in het Frans: *"Indépendant (..) SALAIRE BRUT ADMINISTRATEUR (..) CAISSE SOCIALE INDEPEND. (..)".*

De Raad benadrukt dat blijkens de artikelen 5.70, §1 en 7.85, §1 van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen bestuurders niet door een arbeidsovereenkomst met de vennootschap verbonden kunnen zijn. Dit geldt aldus ook voor bestuurders van een besloten vennootschap, zoals *in casu* nu uit de loonfiches blijkt dat de Belgische referentiepersoon een vergoeding ontvangt als bestuurder van het bedrijf (..) SRL en SRL de afkorting is van Société à Responsabilité Limitée of aldus vertaald Besloten Vennootschap (BV). *In casu* toont de verzoekende partij met haar betoog aldus niet aan dat de Belgische referentiepersoon een werknemer is en dit blijkt uit de door haar voorgelegde loonfiches.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of met miskenning van bepaalde relevante gegevens geoordeeld heeft dat: *"wat betreft de loonfiches en de verklaringen van de boekhouders en van de referentiepersoon: vermoedelijk wenst hij met deze bewijzen aan te tonen dat hij nog een bijkomend inkomen verwerft uit een zelfstandige activiteit. Hoewel deze verklaringen in alle eer en geweten opgemaakt werden door de boekhouders, blijft deze verklaring gebaseerd op gegevens die hen door de referentiepersoon zelf werden verstrekt. Voor zover de verklaring van de boekhouders en van betrokkene niet werd onderbouwd met objectieve gegevens kan het gesolliciteerd karakter ervan niet worden uitgesloten. Hetzelfde geldt voor de loonfiches die eveneens*

werden opgesteld op basis van gegevens die de referentiepersoon heeft verstrekt. Ze dienen dan ook beschouwd te worden als een verklaring op eer."

Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij de voorgelegde stukken wel degelijk op hun merites beoordeeld en omstandig gemotiveerd waarom de stukken inzake het bijkomend inkomen niet meer zijn dan verklaringen op eer die niet onderbouwd zijn met objectieve gegevens zodat het gesolliciteerd karakter er niet van kan worden uitgesloten.

Verzoekende partij betwist verder niet op concrete wijze dat: "*Reeds in de vorige weigeringsbeslissing van dd. 12.06.2025 werd aan betrokkene meegedeeld hoe zij eventueel wel op een objectieve manier het inkomen uit een zelfstandige activiteit zou kunnen staven. Dit kan aan de hand van een volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen. Bijkomend dient de referentiepersoon aan te tonen bestaansmiddelen te hebben met een regelmatig en stabiel karakter van ten minste 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Voor bestaansmiddelen uit een zelfstandige activiteit, kan dit aan de hand van het meest recente fiscale attest van de sociale bijdragen, de recente facturen van sociale bijdragen en een bewijsstuk omtrent wie instaat voor betaling van deze sociale bijdragen te worden voorgelegd, alsook een factuur van de bedrijfsvoorheffing (of een bewijs van voorafbetaling daarvan) én een bewijs dat een netto-bedrag daadwerkelijk werd overgemaakt van de bedrijfsrekening naar de privé-rekening van de referentiepersoon. Het meest recente aanslagbiljet kan een indicatie geven van de stabiliteit van de bestaansmiddelen. De combinatie van de aangehaalde stukken zouden reeds voor een concreter beeld kunnen zorgen van de werkelijke nettoinkomsten uit de zelfstandige activiteit."*

Door de subjectieve overtuiging te zijn toegedaan dat zij wel degelijk aangetoond heeft dat de Belgische referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen die toereikend zijn, slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan voormelde motivering. Evenmin toont zij met haar betoog, dat niet verder reikt dan *supra* besproken, aan dat de bevinding dat het pensioen ontoereikend is incorrect is noch toont zij aan dat de uitgevoerde behoefteanalyse incorrect is.

3.9. In zoverre verzoekende partij aan het verzoekschrift nog stukken voegt die zij niet aan het bestuur heeft voorgelegd voor het treffen van de bestreden beslissing dient de Raad conform artikel 2.59, §2 van de RvV-wet vast te stellen dat zij deze niet dienstig voor het eerst aan de Raad kan voorleggen in het kader van onderhavig beroep waar de draagwijdte van het onderzoek immers beperkt is tot een *ex tunc* onderzoek. Dit principe, met name dat dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing zoals *in casu* dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van haar beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, en thans wettelijk verankerd, gold trouwens ook al voor de inwerkingtreding van de RvV-wet.

3.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3.11. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

2/ Moyen pris de la violation de l'article 8 de la CEDH

Attendu que la cellule familiale de la requérante est stable en Belgique.
Que le refus de séjour compromet et affecte l'équilibre familial et crée une insécurité juridique.
Que la partie adverse n'a pas procédé à une analyse sérieuse du respect de l'article 8 de la CEDH qui est manifestement violé."

3.12. De Raad wijst er op dat in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging een proportionaliteitstoets inzake artikel 8 EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772; zie ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013: *"B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.").*

Verzoekende partij heeft steeds de mogelijkheid een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen met stukken die aantonen dat aan de voorwaarden voor het verblijfsrecht is voldaan.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

3.13. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER